

Sammen med hvilket Tyskland kan Europa få en fremtid?

19. juli 2016 (Leder) – I de seneste to uger har vi – som en uopsættelig aktion, der skal gennemføres nu, i denne økonomiske og kulturelle krise – fremlagt Lyndon og Helga LaRouches forslag til at redde Deutsche Bank fra overhængende bankerot, og til at afværge krig. Fordi Tysklands økonomi er den eneste, der har et produktivt potentiale til at redde vraget af Europa ved at koble sig til Kinas storslåede projekt for den Nye Silkevej til udvikling af Eurasien, Mellemøsten og Afrika.

I modsat fald får vi krig med Kina, eller med Rusland. Obamas Hvide Hus forsøger støt og roligt at fremprovokere krigskonfrontationer med både Rusland og Kina og kræver, at Europa fremmer disse provokationer gennem NATO. Hvis terrorsplinterne fra Obamas krige i Mellemøsten og Libyen er i færd med at bombe Europa ind i en tilstand af chok, så har de hans sympati, så længe, de fortsat går med i militære konfrontationer med Rusland og Kina. Hillary Clinton er lige så fast besluttet på denne krigspolitik.

Der er, især efter Brexit, ingen tvivl om, at Tyskland er Europas fremtid. Men hvis det er Angela Merkels og Wolfgang Schäubles Tyskland, forfalsket med det endnu mere krigeriske Grønne Parti, så får vi verdenskrig.

Derfor foreslog hr. og fr. LaRouche: Det må være Tyskland i Alfred Herrhausens ånd, den myrdede leder af den engang produktive, men nu elendige og kriminelle kæmpe, Deutsche Bank. Mere specifikt den Alfred Herrhausen, der i 1989 var i færd med at lancere en udviklingsbank til at løfte Polen og det sovjetiske Østeuropa økonomisk, mens Sovjetunionen kollapsede – og han blev myrdet.

Herrhausens plan dengang for Deutsche Bank og Tyskland, var et paradigme for, hvad Tyskland atter kan blive, såvel som også for Europas fremtid nu.

Det transatlantiske banksystem og finansielle system er ved at falde fra hinanden. Det er offer for sine egne medlemmer, de City of London-centrerede europæiske storbanker og Wall Street-storbankerne, der har knust de reelle, produktive økonomier under sig i løbet af årtiers globalisering. Det, der udløser det umiddelbart forestående krak, er ikke simpelthen italienske bankers dårlige lån, eller ejendomsfonde i London, der lukker, eller at de store tyske og schweiziske banker er i vanskeligheder, og ikke engang ECB's og Federal Reserves sindssyge politik; men derimod ødelæggelsen af de underliggende økonomiers produktivitet hen over årtier, mens kasinoet voksede på toppen af dem.

Hvis man skal genkapitalisere de fallerede storbanker i Europa, må de tvinges til at afskrive deres kasinoer som totale tab og genvedtage de produktive formål, som Herrhausens lederskab af Deutsche Bank var indbegrebet af. Så kan man skabe statskreditter på samme måde, som Kina har været alene om at gøre i dette århundrede, til den form for projekter, der genopliver menneskers og økonomiers produktivitet.

I løbet af de to uger, hvor vi har fremlagt dette uopsættelige forslag fra LaRouche, har der været betydningsfulde gennembrud i USA. »Det saudiske kapitel« af 11. september-historien er blevet tvunget offentliggjort.

En genindførelse af Glass-Steagall er inkorporeret i valgplatformene hos både Demokrater og Republikanere.

Men den rette måde at kæmpe for en Glass/Steagall-reorganisering af bankerne på, er ved at bruge den »vægtstang«, som er LaRouches forslag. Så bliver denne kamp en kamp for Europas, og også USA's, fremtid.

